

KYYHKYNYNEN

Kyyhkynen 3/2011

3	PÄÄKIRJOITUS	17	SEKSIKÄS KOLUMNI
4	PUHEENJOHTAJISTON AVAUTUMINEN	18	KYYHKYSEN TRANS- MAAILMALLINEN MIELIPIDEPALSTA
5	TAAS VÄÄRÄLLÄ FOORUMILLA	20	PAPPISSEMINAARISTA DIKTATUURIIN
6	SUURI JA MAHTAVA PELKO	22	ITSESUGGESTION VOIMAA
8	HE VAELTAVAT EIVÄTKÄ VÄSY	23	VIERASMAA: KINUATHAN GUANOAA!
9	HYY:STÄ PÄIVÄÄ!	25	HAAVEAMMATTINA SUPERSANKARI
10	PIENI MIETELMÄ KURINPIDOSTA	26	RETROPELIKORNERI
12	PARTURIN KAUTTA TÖIHIN	27	SARJAKUVAT
14	MALJA KITKERILLE NEITSYILLE		

Kirkossa on meneillään poikkeuksellisen kiinnostava vuosi

HALUATKO perehtyä kirkon ja seurakuntien tilanteeseen?

TAHDOTKO pysyä ajan tasalla kirkkopoliitiikan kiemuroista, päivän polttavista puheenaiheista ja vallitsevasta mielipideilmastosta?

KAIPAATKO tietoa alasi avoimista työpaikoista?

Kotimaa on jokaisen teologian opiskelijan **tuore ja monipuolinen tietolähde**. Se kertoo kirkon ja seurakuntien asiat laajemmin kuin mikään muu lehti. Se herättää keskustelua **arvoista**, jotka tämän päivän Suomessa vallitsevat.

Teologisen tiedekunnan opiskelijana saat Kotimaa-lehden -50%!

Hyödynnä
etusi!

- 50 %

12 kk

49,50€

(norm. 99€)

TILAUKSET

Soita

p. 020 754 2333 Kotimaa-yhtiöt asiakaspalvelu ma-pe klo 8-16

Lankaverkosta: 8,21 senttiä/puhelu + 6,9 senttiä/minuutti,

Matkapuhelimesta: 8,21 senttiä/puhelu + 14,9 senttiä/minuutti

Lähetä sähköpostia

tilauspalvelut@kotimaa.fi

Mainitse viestissä tarjous-
tunnus KY10

Pääkirjoitus: Ajatusten räyhämailla

Mikä yhdistää Länsirannan öitä valaisevia luotijuovia, sukupuolineutraalin avioliittolain pykälien kanssa painivia instituutioiden edustajia, Ahtisaaren Martin mieltä sekä niitä kah-ta naapurin ihmistä, joiden väittelyn seurauksena särkyy lautanen jos toinenkin?

Näissä kaikissa tapauksista asetutaan tunteiden ja dialektiikan jatkeiden lisäksi vastakohtien rakentamaan maailmaan. Ollaan siinä Isossa Kirjassa mainitun kohtaamisen välillä, jolloin ihminen hioo ihmistä tai vastaavasti hänen sisäiset kokeuksensa ja syvimät tuntonsa käyvät taisteluun paremmuudesta.

Astutaan konfliktien maailmoihin, joita nimensä puolesta pyritään lähtökohtaisesti välttämään. Kuitenkin niihin joutuminen on filosofisesti ajatellen vääjäämätöntä. Konflikti (lat. *conflictus*, ”yhdessä iskeminen”) on vastustuksen, erimielisyyden tai yhteensopimattomuuden tilan törmäys. Tilannetta voi seurata usein toisen osapuolen mitätöiminen ja jopa tuhoamisyritys.

Konfliktit ovat usein se valitettava paha, joita seuraa kehitys eteenpäin niin materiaalisina kuin immateriaalisina innovaatioinakin. Huonoimmillaan konflikti ilman tahtoa osapuolten yhtenäiseen päämäärään, jää jannaamaan kuin puhki soitetu Iron Maidenin levy nahkahousuisella kasarilapsella. Mitä isommat vehkeet lyövät yhteen, sitä vaikeammalta törmäyksestä selviäminen myös vaikuttaa.

Syksyn ensimmäinen Kyyhkynen ottaa kouriinsa jos jonkinlaista aatteellista kakkosnelosta ja käy mäiskimään selvittääkseen, voidaanko konflikteilla saada aikaiseksi muutakin kuin hyvää rähinää ja pessimismia ihmisyyden perimmäisestä luonteesta. Jos ihminen lyö yhteen toisensa kanssa, on kai parempi vetää kerran kunnolla lättäyn, vastavuoroisesti ottaa turpaan ja oppia siitä kuin varastoida piileviä jännitteitä ja iskeä katkerasti kahta kauheammalla arsenaalilla. Olenko väärässä? Aatosten snägarijonossa on vielä tilaa. Räh, räh!

Joonas Rajatalo, päätoimittaja

Kyyhkynen

Teologian Ylioppilaiden Tiedekuntayhdistyksen julkaisu vuodesta 1853 • 158 vuosikerta • ISSN 0356-2247
<http://www.tyt.fi> • kyyhkynen@tyt.fi

Päätoimittaja: Joonas Rajatalo
(joonas.rajalto@helsinki.fi)
Toimitussihteeri: Raakel Koittola
(raakel.koittola@helsinki.fi)

Kansitaiteilija: Johan Talja

Toimitustiimi: Annastiina Metsola, Anna Mäkituomas,
Antti Virnes, Antti Virtanen, Hanna Peuraniemi,
Matias Koponen

Freelance-toimitus: Anna-Liisa Heino, Antto Hinkkanen, Ilari Keinänen, Ilari Lahtela, Joonas Lindström, Niko-Pekka Korkee, Saara Nykänen, Pyry Paananen, Heidi Rautalahti, Vilma Vuorio.

Ilmoitusmyynti: Isto Peltomäki, Johan Talja, Simo Lemmetyinen
(talous@tyt.fi)

Vuosikerta 13 € • Tilaukset: kyyhkynen@tyt.fi
Irtotilauksen arvo 3 €
Toimituksen osoite: TYT / Kyyhkynen,
PL 33, 00014 Helsingin yliopisto
Painos 1600 kpl • Painopaikka: Kopio Niini Oy, Helsinki

PUHEENJOHTAJISTON AVAUTUMINEN

Teologian opiskelijoiden konfliktit

Opiskelijat kohtaavat erilaisia konflikteja koko opiskeluidensa aikana. Opiskelun aloittaminen syksyllä on yksi niistä niin uudelle opiskelijalle, kuin kesätöistä palaavalle ahertajallekin. Kurssiaikataulut eivät täsmää kalenteriin, kuntosalivuorot ovat vaihtuneet ja luennoilla on läsnäolopakko. Syksy on joka vuosi yhtä orientoitumista opiskeluvuoteen, oli sitten millä vuosikursilla tahansa. Onneksi opiskelutoverit ovat piristämässä arkea kaiken muun kiireen ohella. Joka syksy järjestetään paljon ohjelmaa, joka varmasti luo lämpöä pimeneviin syksyn iltoihin.

Opiskelija kohtaa myös opinnollisia ristiriitoja, pisteet eivät ilmesty oodiin, professori ei vastaa sähköpostiin ja joskus voimat eivät vain riitä kaikkien tenttikirjojen lukemiseen. Opiskeluaikaa rajoitetaan ja nopeutetaan samalla kun itse vasta yrittää löytää tasapainoa opiskelun ja työnteon karusellissa.

TYT pyrkii ennaltaehkäisemään ja selvittämään konflikteja varsinkin opiskelijan ja yliopiston välillä. TYT pitää huolta juuri teologian opiskelijoiden asioista. Opiskelijoiden johtamassa yhdistyksessä opiskelijat ovat päättämässä yhdistyksen päämääristä ja tavoitteista. Teologian opiskelijat pääsevät kehittämään opintopalveluita yhdessä tiedekunnan kanssa ja vaikuttamaan teologian opiskelijoiden opintotarjontaan. Kun opiskelijat, jotka muuten jakavat samaa opiskelijan arkea kanssasi, ovat päättämässä asioista, tiedät opiskelijan edun olevan etusijalla.

Tänä syksynä järjestetään kolmet eri vaalit: hallinto-, edustajisto- ja toverivaalit. Näissä jokaisessa paikassa vaikutetaan ja päätetään juuri sinun, teologian opiskelijan, asioista. Mitä enemmän teologeja on eri luottamustehtävissä, sitä suurempi mahdollisuus teologeilla on ennaltaehkäistä ja selvittää konflikteja. Puheenjohtajisto kehottaa kaikkia teologeja äänestämään näissä vaaleissa. Vain äänestämällä voit vaikuttaa, ja tänä syksynä siihen on ainakin nämä kolme helppoa keinoa.

Tapio Leinonen ja Niilo Toivonen
TYT:n puheenjohtajisto

TAAS VÄÄRÄLLÄ FOORUMILLA

Teologianarkisti tahtoi antaa fuksille neuvon. Kuten yleisesti tunnettua, TYT on jokaiselle teologianopiskelijalle kuin äiti – ja kuten kaikki tietävät, äidit osaavat hyvistä aikomuksistaan huolimatta olla rasittavia, vanhanaikaisia ja ennen kaikkea kieltäytyä kuuntelemasta minkäänlaista järkeviä argumentteja suhtautumatta asiaan ylitunteellisesti. Kuten kaikilla äideillä, TYT:llä on myös oma lempikommentti, jolla nollataan kaikki lapsosen juuri sanoma kokonaan. Meidän oma äitimme tietää, että kun lapsella on ehdotus, kommentti tai (gasp!) kritiikkiä, siitä selviää helposti. Tarvitsee vain sanoa: ”Taas kitistään ja ihan väärällä foorumilla”.

Jos lapsi jatkaa rasittavaa narinaa toimintamuodoista tai luulotelluista epäkohdistaan, niin pöydän voi aina lopullisesti puhdistaa toteamalla ”No asetu vaikka ehdolle toverineuvostoon, siinä sitä on mahdollisuuksia vaikuttaa - jos sua nyt kukaan edes kannattais”. Ja onhan se ymmärrettävää, kuka äiti jaksaisi ainaista nitinää siitä kuinka pannukakku lässähti tälläkin viikolla. Ja nyt varsinaiseen neuvoon: Tee kuten kaikki hyvät lapset – älä kiinnitä äidin tiuskintaan mitään huomiota, jatka rasittavaa kitinääsi ja tee se, mikä tärkeintä, VÄÄRÄLLÄ FOORUMILLA. Niin isommatkin lapset tekevät.

Teologianarkisti (Kirjoittaja toimii moderaattorina väärällä foorumilla)

P.S. Ja ottakaa se ”Syrjinnästä vapaa alue”- kyltti nyt herramunjee pois sieltä Olkkarin ovesta. Kylttihän on yhtä surullinen ja ennen kaikkea valheellinen kuin ehtoollinen ilman uskoa: Pyöreä, vähän pahvin makuinen ja ympärillä paljon tyhjää sanahelinää.

Suuri ja mahtava pelko

Teksti & kuva: Vilma Vuorio

Kaikki kuulemani tarinat Venäjistä ovat kauhutarinoita.

Äitini sai verenmyrkytyksen syötyään paikallisen perheen kotona ja meinasi kuolla. Joku oli löytänyt itsensä humalassa hortoilemassa Moskovon junasta ilman passia ja viisumia. Toinen taas oli suljettu tullitarkastuksen yhteydessä pimeään huoneeseen ja kaikki ohjeistus oli tullut venäjäksi ja siellä sitä sitten oli odoteltu kummisaan ja kuumotuksissaan.

Joku oli nähnyt jonkun jäävän Pietarin metron ovien väliin ja sehän ei metron menoa hidastanut. Jotakuta oli taas taksikuski kuljettanut ympäriinsä tuntikausia. Useilta oli varastettu ja useampia huijattu. Ystävistäni useampi on käynyt Aasiassa kuin Venäjällä. Lentolippu Bangkokiin on helpompaa varata kuin junamatka Pietariin. Maapallo pienenee ja ihmiset matkustelevalta. Kaikki tietävät kuinka käyttäytyä muslimimaassa, mutta naapurimaamme pysyy kaukaisena ja vieraana, suorastaan pelottavana.

Vuoden 2011 TYT:n opintomatka suuntautui Venäjälle ja kelpasin yhdeksi opintomatkajista. Monta huolta haihtui pois pelokkaan Venäjän neitsytmatkajan harteilta. Joku muu hoitaisi viisumiasi, varaisi hotellit, tietäisi minne mennään ja milloin. Ja voisin sanoa käyneeni Venäjällä. Ensimmäisissä opintomatkatapaisissa kävimme läpi pitkän listan asioita joita ei saa tehdä. Lopuksi aina naureskeltiin, että kyllä sitä maalaisjärjellä selviää.

Maalaisjärjen piiriin mahtuu aika paljon asioita muistettavaksi. Mitään ei saa syödä mikä ei ole paistettua tai keitettyä. Suihkuun ei saa mennä, jollei vesi tule kiehuvana, muuten saa legioonataudin. Hanasta ei saa juoda, eikä juomissa saa olla jääpaloja. Kortilla ei saa maksaa. Tämän lisäksi on muistettava, että millä hetkellä hyvänsä saattavat käydä päälle kaiken maailman loiset. Kirput, syyhypunkit ja luteet vaanivat liinavaatteissa ja matkustavat helposti mukana

Suomeen. Tämän varalta oli laadittava kotiinpaluusuunnitelma, jossa joka ainoa lude ja loinen tukehtuisi, kiehuisi tai kuumenisi hengiltä.

” Kaikki tietävät kuinka käyttäytyä muslimimaassa, mutta naapurimaamme pysyy kaukaisena ja vieraana, suorastaan pelottavana.”

” Tämä oli ensimmäinen oppituntini Venäjästä: sieltä voi selvitä takaisin hengissäkin.”

Pelko matkustamisesta

21.elokuuta koitti aika astua juunaan ja lähteä Venäjälle. Äiti ehti vielä soittaa tähdentävän puhelun aiheesta ”et oo muuten nousmassa yhteenkään jokilaivaan” ja itsekin sain vielä kerran varmuuden vuoksi kerrottua kuinka paljon perhettäni rakastan.

Ravintolavaunun ja huonosti nukutun junayön jälkeen saavuimme Moskovaan. Oli aika matkustaa pahamaineisella metrolla.

Heti ensimmäisen vaihdon aikana minä, poikaystäväni ja eräs kolmas opintomatkaaja jäimme muun porukan kyydistä ja ovien sulkeutuessa näin vain kauhistuneen matkanjohtajan ilmeen. Sinne meni metro, jonnekin Moskovan syövereihin. Ja siinä me olimme, kolmestaan, rinkat selässä, helposti ryöstettävissä. Muutaman minuutin päästä tuli uusi metro. Nousimme kyytiin.

Meitä ei ryöstetty, itse asiassa kukaan ei edes koskenut meihin, ei edes vilkaissut kiinnostuneena. Katselin paikallisia tätejä, jotka pitivät käsilaukkujaan laiskasti sylissään. Hellitin hieman otettani omasta käsilaukustani, jota olin puristanut rystyset valkoisena. Jäimme pois pysäkillä missä muut odottelivat meitä. Mitään pahaa ei tapahtunut. Tämä oli ensimmäinen oppituntini Venäjästä: sieltä voi selvitä takaisin hengissäkin.

Oppimisen pelottomuus

Ja se opintomatka, se oli todella opintomatka. Kävimme useissa luostareissa ja useissa upeissa ortodoksissa kirkoissa. Kävimme Kremlissä ja punaisella torilla. Näimme ruumiinvalvojaiset ja messun. Keskustelimme siitä

kuinka Venäjällä opiskellaan papiksi papiksi opiskelevien kanssa. Kävimme Suomen suurlähetystössä (siellä sai hengittää rauhassa, isänmaan maaperällä). Vietimme aikaa yhdessä ja erillämme. Osa sai luteita Moskova-Pietari-junasta.

Sain monta uutta ystävää. Opin- tomatka oli hyvä ja avartava. Kuitenkin suurin oppini oli se, että naapurimaani on maa maiden joukossa. Se on toki erilainen kuin Suomi (kannattaa esimerkiksi kaupassa tarkastaa juuston päiväys ennen ostopäätöstä) mutta päivittäin miljoonat ihmiset jäävät henkiin myös Venäjällä. Näin sitä ollaan takaisin Suomessa.

Suunnitelmiamme mukaisesti pussitimme kaiken omaisuutemme Venäjällä, strippasimme sisäpihalla ja heitimme matkavaatteet muovipusseihin, pakastimme ja pesimme kaiken kenkiä myöten ja laitoimme rinkat jätesäkeissä parvekkeelle. Ei luteita, ei kirppuja, ei ameebaa. Minulla ei ole yhtään kauhutarinaa Venäjästä.

From Russia with Love, Vilma

He vaeltavat eivätkä väsy

Teksti: Ilari Keinänen // Kuvitus: Anna Mäkituomas

Luojan kiitos kevät on Ruotsissa pidemmällä.

Näin ehdin jo riemuita, mutta nyt on maa taas märän lumen peitossa. Liukkailla teillä kävely muistuttaa luistelua. Norrköping 61, tietää iso sininen maantiekyltti. Vatsaa kouraisee, tulikohan otettua liian kunnianhimoinen tavoite päivälle. Valtava rekka ajaa ohi läheltä, ja horjahdan melkein ojaan. Silmät kostuvat. Etkö enää lähemmäksi päässyt? Tämä on tarpeeksi haastavaa muutenkin. Virren hyräily rauhoittaa: ”Päivä vain ja hetki kerrallansa...” Olisipa polkupyörä. Tässäkin sohjossa matka etenisi nopeammin.

Niin ja niin monta päivää rannikolle, siitä Saksaan, Saksassa ehkä kuukausi, Ranskassa reilu , ja ah Espanja! Ei, en saa ajatella seuraavia päiviä pidemmälle. Ajattele seuraavaa yötä, neuvon itseäni. Karttaan katsominen ja matkan laskeskelu ahdistaa, niin paljon on vielä jäljellä. Pimeäkin koittaa kohta, ja kävely käy vaaralliseksi. Pienetkin vastoinkäymiset tuntuvat ylitsepääsemättömiltä ja nostavat tunteet pintaan. Ihmettelen, kuinka helppoa on vajota epätoivoon.

Päivämatkat ovat olleet pitkiä, vauhti reipas ja jalatkin usein litimärät, mutta rakkoja ei ole. Päättelen, etten ole millään kyennyt syömään niin paljon kuin kulutukseni edellyttäisi, mutta keho tuntuu aliravittunakin hämmästyttävän vahvalta. Illalla nukahdan väsyneenä ja jäsenet jäykkinä, mutta aamulla kävely tuntuu taas kevyeltä. Kilometrit katoavat. Norrköping 25, kannustaa kyltti. Päätän pitää

seuraavan tauon, kun jäljellä on kymmenen. Ihmiskeho on ihmeellinen. Lupaen ruumiilleni jatkossa kunnioittaa enemmän sitä, sen taroituksenmukaisuutta ja sopeutumiskykyä. Ja kun kerran askel on kevyt ja matka kuitenkin etenee, ei ole vielä mitään syytä jättää urakkaa kesken.

” Heikottaa, syön viimeisen porkkanan ja ruokoilen etten pyörry”

Lähes neljä kuukautta myöhemmin toivun vatsataudista Espanjan vuoristossa. Ehkä kymmenen päivää perille, ja tämän piti vielä sattua. Viime päivinä olen syönyt vain hedelmiä ja vauvanruokaa. Katson peiliin ja säpsähdän: pitkän matkan kuihduttama ruumiini näyttää entistäkin surkeammalta. En muista tunteneeni itseäni näin heikoksi, mutta päätän, että nyt on oikea hetki jatkaa. Edessä on rankka päivä, yksi rankimmista. ”Minä kohotan katseeni vuoria kohti. Mistä saisin avun?” tavailen psalmia, joka Ruotsissa syöpyi ulko-muistiin ja tuntuu pitkästä ajasta taas ajan-kohtaiselta. Kymmenen kilometrin kiipeämisen jälkeen olen huipulla ja koko vaellukseni korkeimmalla kohdalla. Maisemat ovat kuulemma kauniit, mutta nyt en sumun keskeltä erota muuta kuin polkuni suunnan ja laihat jalkani. Heikottaa, syön viimeisen porkkanan ja ruokoilen etten pyörry.

kirjoittaja kertoo pyhiinvaelluksestaan Santiago de Compostelaan

Puristan vaellussauvaa tiukasti ja aloitan hitaan laskeutumisen. Muistelen, kuinka vahvalta ja vakaalta ruumiini tuntui vielä viikko sitten. Nyt tuo tunne on tipotiessä

Kuitenkin havaitsen itsessäni päättäväisyyttä ja toiveikkuutta. Olen puolikuntoinen, mutta selvisin tästäkin päivästä. Kokeeneena kävelijänä pysyn heikompanakin muiden tahdissa. Ruokakin alkaa kyllä aikanaan maistaa. Sitä odotellessa kävelen vaikka vain askeleen päivässä, enää ei ole kiire. Tunnelma on korkealla. Pitkään aikaan ei ole karttaan katsominen ja matkan laskeskelu enää ahdistanut, päinvas-toin. Näyttää siltä, että pitkä odotus lähenee viimein loppuaan ja harras toiveeni on toteutumassa.

Joka päivä joku jo perille ennättänyt matkakumppani lähettää tekstiviestin: saavuin Santiagoin tänään, mahtava fiilis, missä itse menet? Hymähdän, luulin olevani perillä ensimmäisenä, mutta olenkin viimeinen. Yhdentekevää.

Reilun viikon päästä ihailen itsekin Santiagon katedraalia. En ymmärrä, tämä todella onnistui. Muistelen kaikkea kokemaani, ja kiitollisuus täyttää sydämeni. Koen rakkaan raamatunkohdan lupauksen toteutuneen: "Herraa odottavat saavat uuden voiman, he kohoavat siivilleen kuin kotkat. He juoksevat eivätkä uuvu, he vaeltavat eivätkä väsy." Kiitos.

"No, konfliktit eivät ole
ainakaan uutisia varten."
- Janne, tutkijatohtori

Teksti: Raakel Koittola // Kuvat: Annastiina Metsola

HYYS:stä päivää! - Kukaan ei halua nähdä miten makkaraa tehdään vaan keskittyä sen syömiseen."

Ylioppilaskunnan toimintaa usein parjataan hiekkalaatikkoleikeistä, jossa tulevaisuuden pyrkyrit kartuttavat ansioluetteloaan ja kehittelevät juoniaan. Konflikteja toiminnassa toki riittää, ylioppilaskuntapolitiikan tekijöiltä ei mielipiteitä useimmin puutu. Ylioppilaskunnan vaaleissa määritetään millaista yliopistoa ja yhteiskuntaa halutaan rakentaa. Opiskelijademokratian kannalta on surullista, kuinka vaaleissa, joissa ainakin teoreettisella tasolla kaikki äänioikeutetut ovat itsenäiseen, korkeatasoiseen ajatteluun kykeneviä, on äänestysprosentti jäänyt 35 prosentin tienoille.

Olemme ylioppilaskunnan hallituksessa tänä vuonna miettineet jäsenistön tavoittamista ja sitä mitä kaikkea jäsenemme, siis lähestulkoon kaikkien yliopistolla opiskelevien, tulisi tietää HYY:

n toiminnasta ja tavoitteista. Otsikon lause tiivistää keskustelun ytimen, useimmille opiskelijoille riittää se, että omassa tiedekunnassa opetus on kelvollista, Unicafen ruokaa pystyy syömään ja opintotuki rapsahtaa tilille säännöllisesti ja riittävän pitkään. Harva haluaa kuulla raastavia kuvauksia poliitikkojen lobbausretkistä tai yliopistohallinnon epäkohdista, vaikka toki niitäkin pääsee kuulemaan jos moiselle vuodatukselle haluaa antautua.

Jokaisen opiskelijan tulisi kuitenkin tietää mihin ottaa yhteyttä jos asiat eivät suju omalla osastolla, jos opintotukipäätös tuntuu epäoikeudenmukaiselta tai jos Unicafe jatkuvasti tarjoaa jäistä salaattia. Ylioppilaskunnan tehtävä on puolustaa opiskelijan asemaa yliopistolla ja yhteiskunnassa, antaa ääni opiskelijalle

joka juoksee luennolta toiselle, tai nuokkuu kirjaston lukusalissa. Jokaisen opiskelijan tulisikin tuntea vastuunsa viestin välittäjänä ja ottaa tosissaan lupa marmattaa, tai ainakin oikeus äänestää muutaman vuoden välein.

Konflikteilla on varsin huono maine. Usein ne pysäyttävät tilanteen ja rampauttavat toiminnan, on kuitenkin huomattava, että moni konflikti pakottaa tarkastelemaan asiaa uudessa valossa. Konfliktien kautta määritellään oma kanta tai asema ja samalla annetaan toiselle osapuolelle rooli ja suhde itsen. Ristiriitojen kautta ylioppilaskunta hakee ääntä, jolla edustaa opiskelijoita, ristiriitojen avulla ylioppilaskunta ratkaisee sen mihin suuntaan se itseään kehittää.

Teksti: Saara Nykänen

”Henkilökohtaisesti olen sitä mieltä, että konfliktit tähtäävät kehittymiseen. Konfliktien tarkoitus on, että asia menevät eteenpäin.”

- Anne, kv-suunnittelija

”Riippuu konfliktin määrittelystä. Isot maiden tai kansojen väliset konfliktit tähtäävät mielestäni rajanvetoon. Pyritään määrittämään, mikä on oikein, mitkä ovat uskontojen tai maiden rajat.”

- Tii, teol. yo.

Pieni mietelmä kurinpidosta

Olipa kerran valtio, jossa oli kaikki hyvin. Valtion talous oli mallillaan, asukkaat olivat hyvinvoivia ja kaikki olivat ylipäänsä tyytyväisiä kaikkeen, mikä valtiossa tapahtui. Kaikelle tälle hyvinvoinnille oli myös olemassa selitys. Hyvinvointi johtui siitä, että valtiossa pidettiin tiukkaa KURIA. Kurinpidon ansiosta ihmiset kasvoivat jo pienestä pitäen siihen, että kukin hoitaa oman tonttinsa mukisematta, sillä omien tehtävien hoitamatta jättämisestä seurasi ankara rangaistus. Oli siis kaikin puolin helpompaa tehdä omat tehtävänsä, kuin jättää ne tekemättä. Rangaistusten lisäksi tehtävien tekemättä jättämisestä seurasi huomattava määrä mielipahaa sekä itselle, että muille kun muut joutuivat tekemään toisten tehtävät.

Toista se on nykyään. Kukaan ei vapaaehtoisesti tee mitään, ja ne jotka tekevät, tekevät useimmiten tehtävänsä epämääräisesti ja huolettomasti. Tähän malliin myös nykypäivän koululaiset kasvatetaan. Nykyään koululaiset eivät vaivaudu tekemään läksyjään, koska tietävät ettei niiden tekemättä jättämisestä seuraa minkäänlaista rangaistusta. Ongelma on myös lainsäädännöllinen kun enää opettajat eivät saa edes kurittaa koululaisia. Kurinpidon kautta oppilaat oppisivat käyttäytymään sen sijaan, että he vain istuisivat tunneilla kunnelen Justin Bieberiä iPodeistaan ja puhuen Pokemoneista vieruskaverin kanssa. Opettajien käytössä olevat kasvatukselliset menetelmät eivät toimi, mikäli lapsia ei kiinnosta asioiden oppiminen. Oppi ja käyttäytymissäännöt olisi kyllä hyvin helppo kirjaimellisesti takoa lasten päähän, mutta nykyaikaisten pullamössökakaroiden kohdalla sekään ei ole sallittua. Seuravaksi varmaan laissa kielletään myös vanha hyvä sanonta ”Helppoa kuin lapsen lyöminen”.

Kyllä harmittaa.

- Pilatus jr.

PARTURIN KAUTTA TÖIHIN

Ohjelmajulistus nössöjä liberaaleja vastaan

Nyky-Suomea kalvaa salakavala tauti. Tuo tauti on levinnyt laajalle, mutta sen tulehtunein pesäke löytyy evankelis-luterilaisen kansankirkkomme riveistä. Tauti tunnetaan useilla nimillä, joista tunnetuimmat ovat liberalismi ja kulttuuriprotestantismi. Sen turmelemissa yksilöitä on keskuudessamme päivä päivältä enemmän.

Liberaalit saavat paljon hyvän tahtoista mediahuomiota, sillä he esiintyvät rohkeina ja äänekkäinä lähimmäisenrakkauden ja yleisen humanisuuden airuina puolustaessaan maan hiljaisten, esimerkiksi naisten ja seksuaalivähemmistöjen asiaa. Moiset kirkasotsaiset pyrinnot ansaitsevat toki vilpittömän arvostuksemme, mutta taustalla väijyy myös ongelma. Nämä samat tahot nimittäin väsymättä mädättävät yhteiskuntamme peruspilareita; kaikki merkityksellinen, hyvä, kaunis ja tosi raastetaan poliittisin palopuhein ja hämärin tekstuaalisin venkoiluin epämääräiseksi sekamelskaksi ja tunneryöpyksi, jossa ei lopulta ole mitään mieltä.

”Oman edistyksellisyystensä toittaminen ei ole mitään yhteiskuntakritiikkiä”

Eklektiset olkiukonrakentajat

Liberaalit arvostavat jo määritelmällisesti vapautta. Mikäpä siinä – kukapa ei joskus, raskaan toimistopäivän jälkeen kavereiden kanssa tuopin äärellä trendikäässä *after work -ympäristössä*, unelmoisi juoksevana metsässä pelkkä lannevaate yllään, keräten suuhunsa marjoja ja sieniä? Mutta vapaus vaatii eroja, jonkin viitekehyksen, jossa tahdon ja valinnan vapaus on mahdollista: jos millään ei ole mitään väliä, ei kai kauheasti ole väliä silläkään, toteuttaako vapauttaan vankilassa vai haaleansinisen syystaivaan alla. Oman edistyksellisyystensä toittaminen ei ole mitään yhteiskuntakritiikkiä. Se on vain tyhjänpäiväistä. Edistyksellisten kulttuuriprotestanttiemme pahimpia vihollisia ovat konservatiivit eli fundamentalistit eli hihhulit. Tämä siitä huolimatta, että suomalaisella kristityllä on yhtä vähän yhteistä *The Fundamentalsin* kanssa kuin **Teuvo Hakkaraisella Runebergin**. Tämä ei tietenkään liberaalia haittaa, sillä hän rakastaa olkiukkojen rakentelua sellaisella pieteetillä, että **Virpi Salmikin** olisi kateellinen. Kirkasotsa ahdistuu, kun jonkun maailmankuvan perusta-

na onkin eternaalinen ekklesia eikä epämääräinen eklektisyys.

Ahdistus lievittyy, kun kaivaa internetistä jonkun paatoksellista kristittyä muistuttavan avohoitopotilaan ja viettää perjantai-illan naureskellen tämän psykooseille.

Teologian rapauttaminen

Millaista siis onkaan kulttuuriprotestanttinen hengellisyys? On syytä huomata, että vaikka liberaalit eivät ymmärrä eivätkä kunnioita kristinuskon periaatteita, he eivät ole uskonnottomia: suoraselkäinen ateismi on heille liian jännittävää ja vaarallista, joltain mille voi varovaisesti nykytellä *YouTuben* äärellä. Kapakassa muutaman tuopin jälkeen täytyy kuitenkin muistaa puhdistaa maineensa vaahtoamalla vapaa-ajattelijoiden hurmoshenkisyysdestä. Onhan kristinuskokin esteettisesti miellyttävää ja kertoo syvällisesti ihmisyydestä, vaikka sen opit ovatkin järjettömiä, vai mitä?

Liberaalin uskonnollisuuden ydin on kristillisen teologian rapauttaminen. Raamattu voidaan unohtaa, paitsi silloin kun eksegeesin avulla selitetään pois nolouksia, kuten *Room. 1:24–27*. Muutoin voidaan huvikseen toistella satun-

”Kirkasotsa ahdistuu, kun maailmankuvan perustana on eternaalinen ekklesia eikä epämääräinen eklektisyys”

naisia lausahduksia Vuorisaar-
nasta ja naureskella ”kirjaimel-
listä tulkintaa” noudattaville
Leviticuksen puhtaussäännös-
ten voimin – kirjaimellinen
tulkinta kun ei liberaalilta suju,
koska hän ei osaa kreikkaa
tai hepreaa edes kirjainten
vertaa. Dogmatiikasta muis-
tetaan, että **Pelagiushan** se
oli hyvä jätkä ja **Augustinus**
kamala fasisti, mutta unoh-
detaan, että todellisuudessa
Augustinus salli ihmisten myös

erehtyä, kun taas **Pelagius** oli
ylimielinen mulkku. Kirkkohis-
toria kuitataan sillä, että koko
Nikaian oppi oli vain poliittisen
junailun tulosta. Totta kai kyse
oli politiikasta, mutta hei, ei se
ole mikään tekosyy olla hyväk-
symättä dogmeja. Vai olisiko
suotavaa esimerkiksi salamur-
hata **Tarja Halonen** vain siksi,
että Suomen laki ja ihmisoi-
keussopimuksetkin ovat vain
poliittisen junailun tuloksia?

Kuulkaa siis, te liberaalit:
yhteiskunta on tehty raken-
nettavaksi, ei hajotettavak-
si. Kirkossa olisi suotavaa
käydä muutenkin kuin vain
loiventamassa krapulaansa
Kristuksen verellä. Ei tääl-
lä miten vain voi olla.

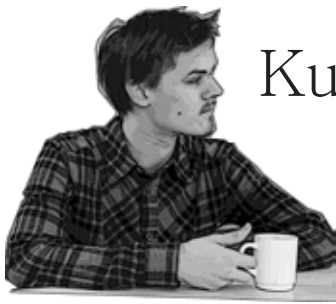
Teksti: Antti Virnes //

Kuvitus: Hanna

Peuraniemi &

Anna Mäkituomas

Kupponen retaleen seurassa

Teksti: Joonas Rajatalo // Kuvat: Antti Virtanen

Malja Kitkerille Neitsyille

Kirottu olkoon yritykseni viedä haastateltavani kupposelle kahvilaan syksyisenä arki-iltana Kalliossa! On tiistai ja kello lyö viittä. Se tarkoittaa lähes jokaisen anniskelu-oikeuksia vailla olevan kahvilan sulkeutumista. Onnekseni Ravintola Rytmi toivottaa minut ja kolme seuralaistani lämpimästi vastaansa. Jännittää, sillä pöytäni saapuu kolme kypsää naista kabaree-orkesterista Kitkerät Neitsyet. Tällä kertaa kahvikupposten jatkeeksi joutuu osa tilaamaan hivenen muruakin rinnan alle. Hetkeksi koitamme kuitenkin unohtaa kiireemme ja käydä dialektiseen vääntöön.

Joonas: Keitä te ootte? Mistä te tuutte ja minne meette?

Eveliina: Me ollaan Kitkeriä Neitsyitä, me kaikki kolme. Meitä on myös lisää, mutta paikalla vain kolme. Me tullaan Helsingistä, töistä ja kokouksista. Tänään tulín tosiaan itse kotoa.

Leena: Eli töistä.

Eveliina: Juu eli siis lapsia oon ollu hoitamassa, joka käy kyllä työstä.

Vappu: Ja eiks me mennä näyttelyn avajaisiin, kuorotreeneihin ja himaan?

Joonas: Mikä on teidän juttunne?

Eveliina: Meidän juttumme on Kitkerät Neitsyet ja sitä kautta musiikki, mut ehkä erityisesti laulun sanoitukset ja tekstit.

Vappu: Ja teksteissä ehkä erityisesti ironia, itseironia ja yhteiskunnallinen kantaaottavuus.

Leena: Kipupisteiden etäännyttäminen huumorilla...

Vappu: ...niin isommassa mittakaavassa kuin yksityisen kokemuksen piirissä. Erinäinen karnevalistinen lähestymistapa

Leena: Laulamme kauniita lauluja ja rumia lauluja.

Joonas: Entä mikä mahtaakaan olla noiden sanoitusten ja tekstien terä?

Vappu: Se on varmaakin moniteräinen miekka.

Leena: Ehkä se on ironia, joka yhdistää ainakin 80% sanoituksista.

Eveliina: On kait meillä seassa muutama rakkauslaulukin, joissa ei ole niin paljon ironiaa.

Joonas: Eli ironia on se terän materiaali?

Leena: Ironia ja inhorealismi.

Joonas: Mitä sillä leikataan?

Eveliina: Ennakkoluuloja ja luutumia.

Vappu: Joskus on muotoiltu jossain, että armoa itselle ja lähimmäiselle. Nyt kun ollaan teologin kanssa juttusilla, niin puhutaan teologille tämän omalla kielellä. Itseironia ja karnevalisointi ovat kykyjä helpottaa todellisuuden kohtaamista. Tämä terä siis leikkaa niitä asioita, mitä kulloinkin koemme esiin noston arvoisiksi, niitä asioita, joita pidämme epäoikeudenmukaisina tai pilkan arvoisina.

”Kyllä mä luulen, että toisten sortamisen ja oman vapauden väliltä voidaan löytää kultainen keskitie, jota me kaikki voimme kulkea.”

Konfliktien äärelle

Joonas: Pilkka ja ironia vaativat vastinkappaleiden tiedostamista ja asettamista niitä konfliktitilanteisiin. Sama pätee myös ihmissuhteiden konflikteihin, joita myös sanoitukseen käsittelevät. Puhutaanko hetki niistä?

Vappu: Kyse ei ole pelkästään konflikteista, vaan kontrastista. Siitä mitä sanon, miten elehdin ja liikun esiintyessäni lavalla. Meillä on aika paljon koreografioita. Ne tuovat usein jotain lisää sanoitukseen ja se on kontrastia. Puhukaamme kuitenkin niistä ihmissuhteista.

Joonas: Mihin konflikteja siellä tarvitaan?

Leena: Ei niitä tarvita. Ne tulee ihan kutsumattakin, niin kuin kastike.

Joonas: Eli niihin ei kannata hakeutua?

Eveliina: Luoja paratkoon, jos joku haluaa konflikteja elämäänsä. Kuka nyt sellaista haluaa?

Leena: Ehkä teini?

Eveliina: Sekin kai hakee niitä epätietoisesti.

Vappu: Konflikteja haetaan kai silloin ulkopuolelle, kun on käynnissä ns. sisäinen konflikti. Eräskin psykologi sanoi, että ihminen pyrkii saamaan ulkoisen maailman vastamaan sisäistä maailmaansa. Esimerkkinä teini, joka viiltelee itseään saadakseen sisäisen tuskansa ulkoisesti koettavaksi.

Joonas: Voiko eteen tulevilla konflikteilla kuitenkin rakentaa jotain?

Leena: Jos on vaikkapa piilevä konflikti. Se jäytää ja kaikki kärsivät, niin konfliktin tullessa julki, se käy kannattavaksi. Jos joku asia on väärin ilman, että kukaan uskaltaa sanoa sitä ääneen, sen soisi tulevan julki. Siitä meidän yksilösuhteisiin perustuvissa ja yhteiskunnallisissa lauluissa on kyse.

Vappu: Jos konfliktia ajatellaan dialektiikan välineenä, niin silloin se on perin toimiva juttu.

Hetki sukupuolikeskustelulle

Joonas: Teidän yhteenne kuvauksissa ja sanoituksissanne tuntuu toistuvan myös eräs perin mielenkiintoinen sana. Nimittäin ”feminismi”...

Vappu: Joo siis muiden kuvauksissa meitä luonnehditaan usein sellaisiksi. Feminismistä taidetaan kuitenkin varsinaisesti puhua vain kahdessa biisissä. Sana ”kondomi” mainitaan paljon useammas-sa laulussa, eikä meitä silti samaisteta ”kondomi-yhtyeeksi”. Sana ”ripulikin” on useammassa biisissä.

Joonas: Mitäköhän se feminismi oikeastaan on?

Leena: Feminismi, jota mä koen edustavani tämän kokoonpanon kautta on tasapuolisuuteen pyrkivää ja yhteen luokitteluperusteeseen päätyvätöntä tasa-arvofeminismia. Jälkimmäisellä tarkoitan, ettei sosiaalinen tausta, sukupuoli tai uskonto ei voi olla luokittelun peruste. Lisäksi tarkoitan vielä sitä, mitä tarkoittaa olla nainen ja mitä siihen lähtökohtaisesti sisältyy. Naiseus minulla sattuu olemaan näistä taustatekijöistä lähimpänä, koska olen enemmän nainen kuin mitä olen maahanmuuttaja tai johonkin muuhun vähemmistöryhmään kuuluva. Ne mitä minun oletetaan tekevän naisena hyvillä mielin, ei ole välttämättä sitä, mistä minulle tulee välttämättä oikeasti hyvä mieli.

Vappu: Tilastollinen nainen ja tilastollinen mies ovat olemassa, mutta ne eivät välttämättä toteudu keskiarvon mukaan. Feminismistä puhuttaessa olen ehkä enemmän törmännyt niihin henkilöihin, jotka näkevät feministit pelkästään telaketju-/munanleikkaajatyyppeinä. Harvemmin tulee niitä ihmisiä, jotka sanovat ”Moi! Mä oon feministi” ja alkavat sitten juttelemaan.

Joonas: Tasa-arvofeminismi tuntee olevan yhteiskunnassamme eräänlaisena näkymättömänä oletuksena julkisessa keskustelussa. Kun feministeistä puhutaan ääneen, mielletäänkö ääneen lausuttu feminist aina telaketjutantaksi?

Eveliina: Mielikuva näkymättömästä oletuksesta varmaan pitää paikkansa, kun ollaan täällä pää-kaupungissa, akateemisessa ympäristössä ja vaikkapa Suomen suurimmassa yliopistossa.

Leena: Omassa kokemuspöydässäni taas miehen ja naisen työt ovat edelleen oletettuja.

Joonas: Kuinka käy feminismin myötä miehille?

Eveliina: Hyvin!

Leena: Jos on mies tai nainen, niin sen ei tule rajata sitä, mitä voi tehdä, sanoa tai olla.

Vappu: Arvokysymykset koskevat todella kipeästi myös miehiä. On paljon sellaisia mieskulttuuriin kuuluvia asioita, jotka kaipaavat uudelleen tarkastelua.

Leena: Eräänä epäkohtana miesten kokemasta epätasa-arvosta otetaan vaikkapa aviomies, joka on sellaisella alalla, että mahdollisuus jäädä pidemmäksi aikaan kotiin hoitamaan lapsia on olematon, lähes kielletty.

Vappu: Jos äiti jää hoitovapaalle, niin sitä Suomessa jo paheksutaan. Isän hoitovapaalle jäänti saattaa taas olla salaa peruste irtisanomiselle. Samat eroavaisuudet ovat suhtautumisessa satunaiseen katuväkivaltaan tai vaikkapa syrjäytymiseen. Nyt kun otettiin tuo konflikti käsiteltäväksi, niin tässä on ajoittain keskustelussa asetettu nämä vastapooliksi, vaikka ne ovat molemmat osa samaa kysymystä. Ei niin, että toisen ongelmia tulee dissata ja väheksyä.

Joonas: Ollaanko kuitenkin menossa parempaan vain huonompaan suuntaan?

Vappu: Ehdottomasti parempaan, kun suhteuttaa hommat sata vuotta taaksepäin. Nykypäivän esimerkkinä tuosta yliopistostakin: naistutkimuksen laitoskin on nykyään sukupuolittutkimusta eli siellä tutkitaan myös niitä rooleja, mitä miehet ottavat. Kaikki puhuvat tosin siitä, mistä itse tietävät. Itse asun Käpylässä ja minulla on feministimies, jonka kanssa jaan kokemuksia.

Eveliina: Kokemuspöytä avautuu hyvinkin paljon, kun menee vaikka jonnekin satunaiseen baariin. Esimerkkinä tämä baari, jossa nyt istutaan. On loppupeleissä aika harvinaista, että voimme käydä keskustelua suomalaisessa baarissa feminismistä ilman, että joku tulee kommentoimaan.

Joonas: Onko arkkityyppiselle Urpolle, unohdetulle sovinistille sitten mitään paikkaa tulevaisuudessa?

Leena: Ei hänen tarvitse olla enää Urpo, unohdettu sovinisti. Hänen ei tarvitse pitää enää kiinni niin pelokkaasti niistä miehisyyden muureista, jotka hänestä sen sovinistin tekee.

Vappu: Tällä kai tarkoitetaan sellaista tilastollista miestä, joka haluaa pysyä omana itsenään? Ihan ”feel free”. Kyllä tähän diiliin kuuluu se, että saa olla vaikkapa naisellinen nainen tai joku. Kyllä mä luulen, että toisten sortamisen ja oman vapauden väliltä voidaan löytää kultainen keskitie, jota me kaikki voimme kulkea.

Kitkerät Neitsyet ovat suomalainen kabaree-yhtye, joka koostuu monista ennakko-oletuksista huolimatta viidestä miehestä ja neljästä naisesta. Bändin jäsenistössä löytyy niin kielenopettajia lavastaja, graafikko kuin intohimoinen pingiksen pelaajakin.

Vappu Rossi – laulu
Eveliina Allonen – laulu
Leena Liimatainen – laulu
Ruth Pihljerta – laulu
Kai Herdin – basso
Antti Mattila – piano
Markus Vaalgamaa – kitara
Juha Nurmi – saksofoni
Antti Martikainen – rummut

Seksikäs kolumni

- Kuka saa ja Kuka ei?

Kansalaiset jakautuvat kahteen kastiin – heihin jotka saavat ja heihin jotka eivät saa. Ne jotka eivät välitä saada, huijaavat vain itseään – tai ovat uskossa.

Yhteiskuntamme toiminnot rakentuvat oleellisesti sänkypuuhastelun balanssin mukaan. Vallankäytön välineenä seksi osoittaa laumanjohtajan paikan ja palkkapussin koon. Mitä uljaampi uros tai naaras sitä enemmän kestävyyttä, kyvykkyyttä ja ennen kaikkea kunnioitusta. Väliinputoajat hännystelevät virtuaalimaailmoissa, suomi24:ssa ja nettitreffeillä. Arjessa elämää eletään enemmän tai vähemmän turhautuneina, mutta toiset vähän vähemmän turhautuneina. Vastakkainasettelun aika ei ole ohi.

Kuka antaa ymmärtää ja kuka ymmärtää antaa. Pihtaamisen jalo taito oli jo isomummuilla hallussa.

Media huutaa toisaalla kovaa ja korkealta: kaikki haluavat saada!

Ja **Petri Nygård** kysyy: "Pillumagneetti, ootko mun beibei?"

Vaikka tunnollinen luterilainen työtätekevä ja yönsä nukkuen viettävä työmies- tai nainen ei ulkoisesti tunnustaisi viikoittaista orgasmimääräänsä, on hänkin lajityypillisten alkukantaisten viettiensä viettäviissä. **Lutherkin** sanoi selibaatin olevan luonnotonta.

Luolamiesintuutiolla ratkaistaan myös maailmanpoliittisia kysymyksiä. Mi-hin saamattomuus meidät ajaakaan? Aamulehti ehti tämän sorttisesta mauttomasta tulkinnasta kirjoittaa jo jotain sopimatonta viime heinäkuussa. Toisaalta onko **Berlusconi** kovempi jätäkä nusauttaessaan alaikäistä prostituoitua? Miten tuleekaan käymään **Strauss-Khanille** ja hotellisiivoojalle?

Älkää käsittäkö väärin, rikollisia tulee ehdottomasti rankaista. Kesän otsikot kertovat suvunjatkamistarpeiden olevan edelleen mielekäs selitys konflikteille ainakin journalistien osalta. Terveenä vastareaktiona Helsingin Lutkamarssi oli positiivinen tuulahdus seksuaalitasarvokeskusteluun. Kadulla huudettu lausahdus: "Oma rasia on oma asia", oli käsialaani.

Iltojen pimentyessä kaupungilla käytävä kansalaisten teerenpeli tulee entistä näkyvämmäksi. Kesän sekoilut kuitataan mielellään romanttisella syysseurustelulla. Tv-maksukin hoituu paremmin kahdella maksukykyisellä pedinjakajalla. Kun maailman potkii, on se mukavaa käpertyä jonnekin kainaloon romantisoimaan. On se vaan niin herkkää.

- Profiili: Teologytsy_85

- Ikä: 26

- Paikka: Helsinki

- Etsii: Mies (akateeminen ja iso palkkapussi)

Raamattu-
matkailijoiden
Matkapaikka

Nyt netissä

matkapaikka^{FI}

KYYHKYSEN

trans-maailmallinen mielipidepalsta

Kyyhkynen vastaanottaa lukijoiden kirjoituksia niin Nangijalasta, Atlantiksesta, Hollolasta kuin Inarista.

Sturm Dranginpoika

Himottaa: Kääpiöviina. Hyvä kääpiöviina.

Kaduttaa: Etten valmistunut 240-vuotiaana.

Kyrpii: Piippukessumarssille osallistuvat hobitit, jotka eivät ole tehneet päivääkään oikeita töitä.

Minä olen Sturm Dranginpoika, 529 vuotta. Valmistuin toissa vuonna *Kaivoksenpuolustuskorkeakoulusta*, pääaineenani strategia. Lisäksi olen opiskellut tietojenkäsittelytieteen laitoksella tiedonlouhintaa isoisäni pieniä, mutta tanakoita jalanjalkia seura-ten. Tällä hetkellä työskentelen Rautavuorten kääpiöyhteiskunnan valtuuttamana Minas Tirithin porttien korjauksen strategisena johtajana. En halua kritisoida esimiehiäni, mutta minusta tuntuu, että tämä on lahjojeni haaskausta. Haluaisin päästä jo tositoimiin!

Uskon, että valtaosa maailman humanitäärisistä, durinitäärisistä ja trinitäärisistä kriiseistä voidaan parhaiten ratkaista strategista voimaa hyväksikäyttäen. Tällä tarkoitan esimerkiksi örkkien pilkkomista niin pieniin palasiin, että sillä ruokitaan koko Länsimantu ja Afrikan väestö. Ei minulla tietenkään ole mitään örkkejä vastaan. Jos luoja olisi tarkoittanut, että on OK paritella jossain kuopassa, hän olisi varmaan luonut niitä itse.

Mielestäni taistelukirveen käytön, strategisen sodankäynnin ja sotataiteen perimmäinen totuus on päästä eroon taistelukirveestä. Olisi sille mithrilille sekä muille arvo-metalleille muutakin käyttöä. Niiden arvo sentään säilyy, vaikka Rohan tai Gondor joutuisi velkajärjestelyyn.

Kautta **Lipposen** parran! Älkää luulko, että minä olen tullut tuomaan Keski-Maan päälle rauhaa. En minä ole tullut tuomaan rauhaa, vaan hyvin teroitettun tapparan.

Nimeni on Ürgör Kuolasuu, 41 vuotta. Olen vakaumuksellinen *odinintodistaja*. Tie-
ni vakaumukseni kanssa ei ole ollut helppo. Päälleni on syljetty, lihaani revitty irti, ja
keskustellessani väkeni kanssa, minua on katsottu kiero - tosin örkkien silmät ovat
muutenkin väärit. Valtakunnanjohtaja **Sauron** ei hyvällä katsonut muiden yksisilmäis-
ten palvomista. Minut värvättiin sotimaan Pelennorin kentille, mutta vakaumukseni esti
minua palvelemasta maallista esivaltaa ja sen oikeuttamaa kanssaluotujeni tuhoamista.

Nykyään meidät odinintodistajat on vapautettu asepalveluksesta, mutta nuo-
ruudessani asiat olivat toisin. Meidät koottiin työsiirtolaan. Olot olivat kurjat.
Yöt rakensimme moottoritietä Minas Morgulin ja Tuomiovuoren välille. Syö-
däksemme saimme vain limaa ja tuhkaa. Voitte kuvitella, kuinka nälkäisiä
olimme jäädessämme paitsi päivittäisestä annoksestamme mätää lihaa.
Päivät meille luvattiin vapaiksi, mutta se ei koskaan paistanut Mordorissa.

Sormuksen tuhouduttua ja Raatteentien motin romahdutettua Sauronin mahdin
tapahtui muutos. Leiriimme saapui mies, joka kutsui itseään **Kekkoseksi**. Nähtyään
paiseiset ruhomme ja alennetun tilamme, hän antoi Ylen. Puhdistettuaan suunsa hän
määräsi moisen julmuuden lopetettavaksi. Seuraavana vuonna annettiin julistus
Keski-Maan vapaiden kansojen olento-oikeuksista, joiden syvä kannattaja itsekkin olen.

On yhdentekevää, oletko örkki vai haltia, orja vai vapaa, uros vai naa-
ras, sillä syvällä sisimmässämme me kaikki olemme olentoja.

**TULE
MUKAAN**

TOIMINTAAN!

 CHANGEMAKER

Liity **CHANGEMAKERIIN** ja muuta
maailmaa: www.changemaker.fi

Tilaa **KIRKON
ULKOMAANAVUN** uutiskirje
tai tule vapaaehtoiseksi:
www.kirkonulkomaanapu.fi

KIRKON ULKOMAANAPU

Ürgör Kuolasuu

Himottaa: Oikein maustettu tofu-lembas.

Kaduttaa: Nielaisin eilen karpäsen.

Kyrpii: Kirkko & kaupunki ei julkaissut
mielipidekirjoitustani koskien nimen
"Via Crucis" ääntämistä mustalla kielellä.

TIE PAPPISSEMINAARISTA DIKTATUURIIN

– Toveri Koposen tarina

Historia tuntee monia suuria diktaattoreita, jotka ovat pitäneet rautaisessa otteessaan kansakuntansa historiaa. He ovat painuneet mieleen militantteina, armottomina yksinvaltiaina, jotka ovat syyllistyneet hirmutekoihin ihmiskuntaa vastaan. Kuitenkin useasti unohuu se, mikä heidän ammattinsa ja heidän identiteettinsä oli ennen diktaattorin uran valintaa.

Adolf Hitler oli innokas harrastelija taidemaalari, Benito Mussolini taas ansioitunut lehtimies ja Josef Stalin opiskeli pappisseminaarissa. Kun otetaan lähempään tarkasteluun nämä kolme ”suurta” diktaattoria, on huomattavissa heitä yhdistävä yhteinen nimittäjä. Jokaista heitä dissattiin ankaralla kädellä. Stalin potkaistiin ulos pappisseminaarista, Mussolini sai potkut Avanti!-lehden toimituksesta ja Hitlerin unelma pääsystä Wienin taideakatemiaan kariutui.

Edellytykset diktaattoriksi

Tätä pohdiskellessani huomasin, että minulla olisi jo aika hyvät edellytykset tulla diktaattoriksi. 1) Olen teologi, 2) Olen toimittajana tässä lehdessä. 3) Harrastan vapaa-aikana taidemaalauksia. Minulla ja kolmella ”suurella” on jo hämmästyttävän paljon yhteistä.

Näin ollen saadakseni sysäyksen diktaattorin uralle minun täytyy a) saada potkut teologisesta tiedekunnasta, b) saada potkut tästä lehdestä ja c) epäonnistua Taikin pääsykokeissa.

Nämä ankarat koettelemukset antavat oikeaoppisen lähtölaukauksen poliittiselle uralle, jonka maalina on pääsy Suomen valtion diktaattoriksi. Epäonnistuneena ja lannistuneena ihmisenä passivoidun ja jään työttömäksi kun kaikki unelmani ovat murskaantuneet. Silloin pahat ja ajatukset ja kostonhimo saavat helposti tilaa ihmisen ajatuksissa. Sanontahan kuuluu: ”an idle brain is the devil’s workshop”. Usko Jumalaan vaihtuu nopeasti maalliseen menoon ja lähimmäisenrakkaus hedonistiseen narsismiin.

Päätän taivutella muutaman kaverini lähtemään mukaan politiikkaan.

Ostan kokovartalopeilin ja harjoittelen joka päivä esiintymistä sen edessä ainakin neljä tuntia. Kuuntelen nauhalta pahuuden mestareiden puheita ja opin tehokkaan retoriikan.

Suomi haltuun

Suomessa on paljon työttömiä ja he ovat tunnustusti porukkaa, jotka saa liikkeelle kun tarjotaan työtä ja ihmisarvoista elämää. Siispä ensitöikseni valjastan nämä massat liikkeelle ja äänestämään perustamaani kansallinen tasa-arvo puoluetta. Esittäydyn myös liberaalina ja sorrettujen ymmärtäjänä. Muistan viedä eteenpäin sitä liberaaliteologian henkeä, jonka sisäistin teologisen tiedekunnan luennoilla.

Muistan lukemastani kirjasta eläinten vallankumous, että kansa tarvitsee syntipukin ongelmilleen. Se on tietysti huono ja mätä hallitus. Saatuani mukavasti ääniä rekisteröimääni puolueeseen voitamme vaalit onnistuneen propagandan avulla. Saan liittolaisikseni arvoliberaalit, mutta en kristillisdemokraatteja.

Seuraavaksi päästän vapaaksi ”nuoret ja reippaat miehet” keppien kanssa partioimaan öisille kaupunkien kujille. He saavat mellastaa vapaasti

” Stalin potkaistiin ulos pappisseminaarista, Mussolini sai potkut Avanti!-lehden toimituksesta ja Hitlerin unelma pääsystä Wienin taideakatemiaan kariutui.”

ja ystävällisesti kurittaa niitä, jotka vastustavat puolueeni päämääriä.

Hankin muutamia samanhenkisiä korkea-arvoisia ystäviä armeijan piiristä. Heille lupaan, että armeijalle suunnattu budjetti tulee kasvamaan tulevaisuudessa räjähdysmäisesti. Välyttelen mahdollisesta Ruotsin liittämisestä Suomen heimoon.

Vahvistan asemaani eduskunnassa ja muutamat poliitikot saavat ilmaisen kyydin Ruotsiin. Heille pidän puhuttelun ja he ymmärtävät saaneensa vain menolipun. Hymyilen leveästi ja toivotan heille hyvää loppuelämää.

Näin, kun poliittiset vastustajat on vaiennettu, on helppo mellastaa ja lujittaa otetta Suomi-neidon vyötäröllä. Seuraavaksi asetun ehdokkaaksi presidentinvaaleihin. Olen kansan ääni ja tulen valituksi kansanäänestyksen perusteella kultarantaan. Hämmään ja sumutan suomen kansaa. Pian Suomessa loistaa uusi ihmiskunnan aurinko.

Teksti: Matias Koponen

// Kuvat: Annastiina Metsola,

Kuvaedit: Joonas Rajatalo

Itsesuggestion voimaa

Olen aina rakastanut maksaa veroja, olla osana hyvinvointiyhteiskuntaa. Oletin, että veroja maksamalla saan myös käyttää julkista terveydenhoitoa. Mutta äikkistä vaan, en saakaan käydä lääkärissä tarvittaessa. Silmätulehduksen hoito on sallittua vain siinä kaupungissa missä olen kirjoilla, ja sielläkin toivotaan, että ”menisin mieluummin yksityiselle tuollaisen vaivan takia”. Hyvinvointiyhteiskunta, my ass.

Metodikurssilla pohditaan tutkimuksen taustaoletuksia. Meille on kerrottu koulussa itsestäänselvyyksiä ja taustaoletuksia, kuten aika-kausien ja käsitteiden määrittelyitä. Puhutaan siitä kuinka tärkeää ne on tunnistaa, hyväksyä ja sitä kautta eliminoida ne. Järkevää vai mitä?

Kun ihminen taas puolustaa tekoaan lauseella ”mä vaan oon tällainen”, se hyväksytäänkin sellaiseenaan. Haluamme luoda taustoja ja mielikuvia elämästä, yleistyksiä ihmisistä ja tapahtumista, että voimme ymmärtää maailmaa. Yleistykset ovat toisaalta pakollisia suuren maailman tullessa liian lähelle joka päivä, mutta usein unohdetaan, että asiat ovat opittuja ja kaikkea muuta kuin ”vaan tällasia”.

Suuri osa ihmisistä elää luoden itsestään brändiä; otetaan kuvia facebookiin ja luodaan niillä haluttu mielikuva itsestä, tehdään imagoon sopivia yleistyksiä. Luodaan

tietty kuva: ”Katsokaa minua, olen tällainen”.. Se toimii myös negatiivissa. ”Olen vaan mustasukkainen ihminen, siksi soitan miehelle vartin välein kun hän on baarissa. Olen vittumainen, koska minulla on kuukautiset. Mä vaan olen tällainen.”

Ihminen kuitenkin muuttuu koko ajan ja liiat määrittelyt päätyvät vain vahingoittavat kallisarvoista ulkoista olemustamme. Olemme päätyneet olemaan yhtä kuin tekemämme määrittelyt. Yksinkertaisesti tiedostamalla ja hyväksymällä toimintansa voi alkaa muuttaa käytöstään. Vähän niin kuin alkoholisteilla. Eikä se yhtäkkiä olekaan niin helppoa, kun muut jo olettavat

sinun olevan tietynlainen, ellet sitten painele loppuun asti kuvitellen olevasi muodostamasi brändi.

Kukaan meistä ei ole vain yhtä asiaa. Olemme hullu sekamelska, jota ei edes tee mieli alkaa selvittää. Se vaatii raakaa työtä että löytää välineet, joilla ymmärtää itseään ja omaa muuttuvuuttaan. Nyrkkisääntönä: en ole tunteeni tai menneisyyden huonot valintani. Olen kaikkea muuta kuin vaan tällainen. Se on sitä paitsi paljon mielenkiintoisempaa.

Teksti: Raakel Koittola //

Piirros: Hanna Peuraniemi

” Eikä se yhtäkkiä olekaan niin helppoa, kun muut jo olettavat sinun olevan tietynlainen, ellet sitten painele loppuun asti kuvitellen olevasi muodostamasi brändi.”

VIERASMAA

Pitää TYT:läiset höngässä

Kinuathan guanoaa!

Koska Vierasmaa tuntee vastuunsa nuoren juurettoman kaupunkilaisen räpeltävistä yrityksistä eettiseen kuluttamiseen, myös tämä kolumni käsittelee RUOKAA, tuota jatkuvan ja hillitsemättömän kulutus-tarpeemme kohdetta.

Nythän on niin, että eettinen kuluttaminen ja keskustelu siitä keskittyy usein ruoan ympärille – sillä kuka nyt vakavissaan muuta kuluttamistaan oikeasti eettisin perustein rajoittaisi – etenkin koska tiedekuntamme käytävillä harhailee taas paljon suuren maailman menoon tottumattomia fukseja, joiden saattaa olla vaikea päästä mukaan urbaaniin eettisen kuluttamisen kilpavarusteluun. Tästä syystä Vierasmaa laati riisipallo-tofu-makaronilaatikko-illallisensa lomassa peruskurssin eettisen kuluttamisen tekniikoihin ja koulukuntiin.

Tärkeintä on sisäistää että eettinen kuluttaminen, etenkin ravitsemuksellisissa aspekteissaan, on jotakin aivan muuta kuin päältä katsoen voisi kuvitella [id est: omaisi jotakin tekemistä ”etiikan” ja ”kuluttamisen” kanssa]. Kyseessä on sen sijaan monimutkainen sosiaalis-lingvistiis-maailmankuvallinen peli, joka tähtää erityisesti a) osanottajiensa itsetunnon kohottamiseen, b) osanottajiensa omantunnon lohduttamiseen ja c) *muiden* osanottajien kahden edellisen *murtamiseen*. Määritelmä on sinänsä mieleenpainamisen arvoinen, että sitä voi hädän tullen käyttää lähes minkä tahansa ilmiön intellektuellilta vaikuttavaan kuvailuun aina uskonnoista politiikan kautta muotiin.

Mutta kuinka osallistua tähän mielikuvitusta kiihottavaan leikkiin?

Ennen kaikkea tulee tuntee vastustajansa. Eettisen kuluttamisen kilpapakentillä liikkujat on jaoteltavissa karkeasti N luokkaan. Tyypin 1 eettinen kuluttaja on ensiluokan kuluttajanatsi, jonka kengänkorotkin ovat lähituotettua luomumuovia. Tämän kilpailijalaadun kanssa ei tule lähteä minkäänlaiseen kilpailuun, sillä häviö on taattu. Tyypin 2 kilpailija on melkein-johdonmukainen kulutuseetikko, joka tuntee keskeiset pelin truismit ja pintavirtaukset. Tunnistettavissa erityises-

Jatkoa edelliseltä sivulta...

ti Punnitse-ja-Rääkkää- liikkeestä ostetusta ravinnosta ja erikoisuudentavoittelua hipovasta materiaalivalikoimasta. Tyypin 3 osallistuja on niin kutsuttu lähikauppaetikko, joka luottaa keskusta-alueen päivittäistavarakauppojen kasva-vaan vaikeasti äännettävistä raaka-aineista valmistettuihin tuotteisiin. Lisäksi voidaan tunnistaa tyyppi 4, joka jää sään-nöllisesti pelissä jalkoihin ruskean soijarouheensa ja Me Naiset- lehdestä kopioitujen kulutusohjeidensa kanssa.

Pelatessa tärkeintä on tarkkailla muiden tekemisiä ja muo-toilla vastasiirto vasta toisen aloitteen jälkeen. Soijansyöjiä voi aina syyllistää geenimuuntelusta ja ryöstöviljellyn ruoan tukemisesta, lihansyöjiä taas kaikesta alkaen Afrikan nälkäi-sistä lapsista. Lähiruoan kannattajat kannattaa yrittää leima-ta epäkäytännöllisiksi mikrohipeiksi joilla ei ole kokonaisuu-den kuvaa ja eksoottisten ainesosien apostolit voi nujertaa hiilijalanjäljen häpeänuijan alle.

Tärkeintä on osoittaa että juuri sinä tiedät, miksi toisen eet-tinen valinta ei olekaan niin kestävä kuin kaikki haluaisivat antaa ymmärtää. Se saa oman olon tuntumaan paremmalta ja muut varpailleen omien mielipiteittensä kanssa – ja mikäs sen parempi tapa unohtaa se oma kalvava tunne siitä, ettet tälläkään kertaa onnistunut olemaan niin eettinen kuluttaja kuin joku muu jossain muualla.

Eettinen kuluttaminen - koska "Quinoa" on nii-in paljon hel-pompaa sanoa kuin "mea culpa".

-kirjoittajat syövät tofunsa mieluiten jauhelihallalla

HAAVEAMMATTINA SUPERSANKARI

Haaveilen toisinaan, että olen supersankari, pelastan maailman ja autan kaikkia, ojennan ilkeää setää ja nostan kissan alas puusta. Sellaisiahan ovat asiat, joita ne supersankarit tekevät. Vaan kannattaako supersankariksi haluta? Onko siitä oikeasti iloa? Supersankarilla on aina kiire, eikä niillä ole aikaa ihmissuhteille.

Miten voi maailman pelastaa? Josko lähtisi ystävien kanssa istuskellen pohdiskelemaan asiaa? Vaan tarkemmin kun tuumailee, niin kannattaako juomakseen valita edes luomukaljaa? Ajatellen olutta, tai vaikkapa sitten viiniä, niin onko niiden suhteen luomussa mitään järkeä? Mitä hyvää siihen muka voi sisältyä, kun kuitenkin tuo alkoholi on viisaiden mukaan kaiken pahan alku ja juuri.

Ajattelin sitten hyväntekeväisyyttä. Ja mikäs siinä, sain lahjoittaa suoraan pankkitililtä! Aina rahaa nostaessa sain pankkitiliä tarkastellessa miettiä ja punnita, riittäisivätkö Kelan tuet, jotta voisin euron nälkäisille tarjota. Vaan pianpa poistui mahdollisuus. Joku nosti älämölön: ”Miksei kukaan kertonut, moisesta kieroudesta varoittanut! Vahingossa annoin omastani ja lahjoitin. Vaadin rahani takaisin!”

Ostin Reilun kaupan banaanin. Söin sen työpaikalla, jolloin työkaveri koki tarpeekseen valaista: ”Ei Reilua kauppaa kannata tukea, se on yhtä suurta huijausta! Oloja väitetään paremmiksi, mutta silti palkka on yhä vitsi. Pientä ihmistä kiristetään, ei työntekijöille siitä paljoakaan käteen jää.” Pistin kuoret kompostiin ja mietin, parempi kai se on hyvä pienikin.

Kyselin sitten ihmisiltä, mikseivät kaikki hyvästä kiitä. Toiset antoivat vastauksen: ”Ei yksi ihminen mihinkään riitä. Yhden ei kannata yrittää, anna olla, turha välittää!” Toiset väittivät tekopyhyydeksi, toiset kysyivät: ”Mitä odotat vastapalvelukseksi?” Vielä ilmoitti joku kyynikko: ”Kaikki me kuolemme, pian sammuu aurinko!”

Hiljaa mietin: Anteeksi. Ehkei minusta ole sankariksi. Halusin vain auttaa vähän, tehdä edes pienen hyvän. Tahdoin uskoa hyvyyteen ennen kuin huomaan auringon sammuneen. Ei kai kenestäkään tule supersankaria, jos kantaa kryptoniittia taskussa.

Kynä & kuva: Annastiina Metsola

RETROPELIKORNERI

Suurta sankaruutta ja ysärihousea

Videopelien perusideat pohjautuvat monesti konflikteihin, joita pelisankari lähtee selvittämään, usein mittavan asearsenaalin kera. Vanhoissa peleissä juonenkuljetus oli yleensä huonosti kirjoitettua. Juonen sekavuutta lisäsi keuhko käännytys japanista englanttiin ("all your base are belong to us") tai se että juoni oli jälkikäteen päällelätkeisty tekele. **Joseph Campbellin** monomyyttiä mukailevissa pelitarinoissa pelaajan ohjaama sankari lähtee kukistamaan tyrannia ja pelastamaan valtakunnan/prinsessan, apunaan matkan varrelta löytyneet apulaiset tai taikaesineet (**Legend of Zelda**, **Final Fantasy** ja melkein joka ikinen RPG minkä tiedät). Monesti kyseessä oli vielä väkivaltainen pääpahis, joka tuli voittaa väkivallalla.

Päähahmona oli usein sotilas tai taistelija, joka halusi lopettaa sodan. Miksi? Jos Sankari oli sotilas, mitä hän olisi tehnyt palkaksi saadulla valtakunnalla? Kuinka sotilaasta olisi hallitsijaks?, Hänhän osasi vain heiluttaa miekkaa tai ampua jousella. 8-bittisten aikakaudella tämä sivuutettiin, koska pelikokemus oli juonta keskeisemmässä osassa.

Oikeastaan mikä tahansa kelpasi että pääsi läiskimään örkkejä miekalla tai räjäyttelemään vastustajan sotilaita sirpalepommilla. Pelirautojen uudistuessa juonet muuttuivat monimutkaisemmiksi, ja ohjattavat hahmot kehittyivät aina rehellisiksi antisankareiksi.

Pelattiin me vähän retropelejäkin. Konsolikaanonista monen

unohtama **Amiga CD 32:n** pelit ovat raudaltaan Amiga 1200:n pelejä, ainoana erona näiden kahden välillä on näyttävät Full Motion Videot(jotka lähes poikkeuksetta nykivät ja pysähtelivät) ja CD-tasoinen äänenlaatu. Kuten retroilussa yleensä, pelkästään pelien ja ohjainten toimimaan saaminen on arpapeliä, ja surkea ohjattavuus teki monesta pelistä lähes pelaamiskelvottomia. CD-äänenlaatu on selkeästi saanut monen pelisäveltäjän joystickin keulimaan, sillä ääniraidat olivat melko timanttisia, muun muassa **Whale's Voyage**, ja ei edes haitannut vaikka useampi peli hyittyi jo otsikkoruutuun, kuten **Power Drive** ja **Beneath A Steel Sky**. Kovia musiikkeja edustivat myös **Super Stardust** (1995) ja **Pinball illusions** (1995).

Kiinnostiko? Youtube tulille! Ysärihouse kiinnostaa.

Teksti: Antti Virtanen & Matias Koponen

¹ Näin myös Nummela 2009.

² Ks. Ps. 146:3; Sananl. 19:8.

LIITY PAPPISLIITON OPISKELIJÄSENEKSI!

Opiskelijajäsenyys on
ilmainen.

Mitä saat?

- neuvontaa ja koulutusta
työllisyysasioissa
- Crux-lehden postiluukkuusi
seitsemän kertaa vuodessa
- matkavakuutuksen
- mahdollisuuden hakea
matka-apurahaa

Lisäksi voit liittyä Erityiskoulutettujen
työttömyyskassaan erillistä korvausta vastaan.

PAPPISLIITTO PRÄSTFÖRBUNDET